

Hallo lieve **lezer(s)**,

*Dit is **deel 2** van mijn
levens verhaal.*

Opgroeide In China

Ik ben Yi-Mei.

Ik ben geboren in China.

Ik woonde vanaf mijn geboorte in een weeshuis in China. Ik heb daar geleefd zonder stress en zonder na te denken over wat er later allemaal zou kunnen gebeuren.

Ik heb op de kleuterschool gezeten, maar daar kan ik mij niets meer van herinneren. Wat ik nog wel weet, is dat ik werd geslagen door mijn verzorger. Vanaf dat moment veranderde mijn leven.

Ik was heel erg bang en geschrokken dat hij mij had geslagen. Vanaf dat moment ontwikkelde ik veel trauma en onzekerheid.

Ik had in mijn bed geplast. Dat mocht niet van hem, omdat hij dacht dat ik al groot genoeg was. Ik was toen ongeveer 5,5 jaar oud. De meeste kinderen weten op die leeftijd dat ze naar de wc moeten gaan. Maar ik kon dat niet, omdat ik niet zelf uit mijn bed kon komen.

Ik weet nog dat ik hem meerdere keren had geroepen om te zeggen dat ik naar de wc moest. Maar ik zag hem niet. Ik heb hem vaker geroepen, maar hij kwam niet.

Daardoor kreeg ik een ongelukje in mijn bed. Hij werd boos en sloeg mij met zijn grote hand hard op mijn billen. Hij wilde mij leren dat ik niet meer in bed mocht plassen, omdat ik al 5,5 jaar oud was.

Ik wist zelf ook dat ik niet in bed moest plassen. Maar hij was te laat. Ik heb heel hard gehuild en geschreeuwd van de pijn. Vanaf dat moment ontwikkelde ik een slechte ervaring die ik nooit had willen meemaken.

Toch is het gebeurd.

Vanaf dat moment veranderde alles. Mijn leven werd niet gemakkelijk. Het heeft mij veel verdriet en onzekerheid gegeven.

Ik denk dat dit in China vroeger vaker zo ging en dat dit voor sommige mensen een normale manier van opvoeden was. Ik wist toen niet beter. Voor mij voelde dat als normaal.

Ik kwam bijna nooit buiten het weeshuis. Ik mocht alleen buiten spelen op het terrein van het weeshuis. Daar stond een ijzeren speeltoestel waar je op kon zitten en spelen. Van de rest van mijn leven in China weet ik niet veel meer. Ik weet ook niet meer goed wat ik vroeger leuk vond om te doen.

In het weeshuis was ook een kapper. Dat was geen echte kapsalon, maar een medewerker of medewerkster van het weeshuis knipte gewoon het haar van de kinderen.

Een paar jaar later, toen ik al uit China was geadopteerd, zag ik oude foto's van mezelf. Ik vond dat ik eruitzag als een jongen. Daarom vroeg ik aan mijn moeder in Nederland:

"Ben ik dat echt?"

Mijn moeder zei:

"Ja, dat ben jij."

Ik was echt verbaasd. Ik vond het vreselijk om te zien hoe kort mijn haar vroeger was geknipt. Ik kan nog steeds bijna niet beseffen dat dat echt zo is geweest.

In het weeshuis woonden veel baby's en kinderen. Er was weinig geld om voor iedereen nieuwe kleding en schoenen te kopen. Daarom kreeg iedereen dezelfde kleding en hetzelfde eten.

Als een kind uit zijn kleding groeide, ging die kleding naar een ander Chinees kind. Met de schoenen gebeurde precies hetzelfde. Zo hoefde het weeshuis niet steeds nieuwe kleding en schoenen te kopen.

Ik begrijp nu dat dit kwam doordat er weinig geld was. Dat hoorde bij de cultuur en de manier waarop het weeshuis toen werkte.

Ik denk dat ik niet het eerste Chinese meisje ben dat om zo'n reden is geslagen. Daarom wil ik mijn verhaal vertellen.

Dit is het verhaal van een klein meisje dat haar ouders nooit heeft gekend. Een meisje dat opgroeide in een weeshuis, met weinig kleding, weinig schoenen en vaak rijst als eten.

Dit is pas het begin van mijn levensverhaal.

Wil je meer weten?

Sla dan de volgende bladzijde om.

WORDT VERVOLGD

het nieuw begin van mijn leven

Toen ik nog in China was, kreeg ik eigenlijk alleen rijst te eten en bijna niets anders. Ik had ook weinig speelgoed. Ik wist niet beter, omdat ik in het weeshuis nooit iets anders had gekregen.

Op een gegeven moment moest ik verhuizen. Ik wist alleen niet dat ik naar een ander werelddeel zou verhuizen. Ik wist niet dat er voor kinderen in China, die geen ouders hebben of waarvan de ouders niet voor hen kunnen zorgen, een andere plek is om op te groeien. Ik wist ook niet dat dit mij zou overkomen.

Vanaf mijn geboorte tot ongeveer mijn 4,5 jaar was ik nog niet aangemeld bij de Stichting Wereldkinderen in Den Haag. Pas later werd ik aangemeld, zodat ouders konden kijken of zij mij wilden adopteren. Daarna werd gekeken welk gezin het beste bij mij paste en welke ouders mij zouden adopteren.

Toen dat was besloten, moesten er heel veel papieren worden geregeld. Alle papieren moesten worden vertaald. Dat duurde heel lang. Ook werden de gegevens van mijn nieuwe ouders en het gezin gecontroleerd. Daarna kon de adoptieprocedure verdergaan.

Voor mijn moeder in Nederland was dat een heel spannende tijd. Zij hoopte dat alles op tijd klaar zou zijn, omdat ik al 5,5 jaar oud was. Als ik 6 jaar zou worden voordat alle papieren klaar waren, zou het misschien te laat zijn geweest. Mijn moeder was daarom bang dat de papieren niet op tijd geregeld zouden zijn. Gelukkig is uiteindelijk alles goed gekomen.

Toen was ik klaar om naar Nederland te verhuizen. Toch begreep ik als klein meisje helemaal niet waarom ik uit China weg moest. Ik begreep niet waarom ik met Nederlandse mensen meeding naar een ander land. Ik wist niet wat er allemaal ging gebeuren. Ik wist alleen dat ik een nieuw leven kreeg, maar wat voor leven dat zou

zijn, wist ik helemaal niet. Alles was nieuw voor mij. Niet alleen voor mij, maar ook voor mijn nieuwe Nederlandse ouders en hun familie.

Toen ik in Nederland aankwam, vond ik alles heel vreemd. Ik moest erg wennen aan de nieuwe cultuur. Nederland is heel anders dan China. Ieder land heeft zijn eigen regels, gewoontes en manier van leven. Misschien was dit wel mijn lot. Misschien moest het zo zijn dat ik uit China werd weggehaald om ergens anders een nieuw begin te maken.

Als ik in China was gebleven, was mijn leven waarschijnlijk heel anders gelopen. Misschien had ik nog steeds weinig kleding en schoenen gehad. Misschien had ik nooit een ander werelddeel ontdekt. Nu heb ik dat wel mogen meemaken. Ik ben samen met mijn nieuwe ouders naar een heel ander deel van de wereld gegaan.

Eigenlijk wilde ik dat helemaal niet. Ik begreep niet waarom ik weg moest uit mijn eigen land. Ik was radeloos en dacht alleen maar: "Wat gaat er allemaal gebeuren?" Ik wilde het liefst in mijn eigen wereld blijven. Maar dat kon niet. De papieren waren geregeld en de afspraken tussen China en Stichting Wereldkinderen waren al gemaakt. Daardoor veranderde mijn leven voorgoed.

Nu woon ik al 19 jaar in Nederland. In september word ik 25 jaar. Dan wil ik iets leuks gaan doen om dat te vieren. Mijn leven heeft mij naar de toekomst gebracht. Ik heb veel nieuwe mensen leren kennen, omdat iedereen wist dat mijn nieuwe familie mij uit China naar Nederland had gebracht om hier een nieuw leven op te bouwen.

Mijn nieuwe ouders hebben mij opgevoed met liefde, geduld en onvoorwaardelijke liefde. De volgende ochtend maakte ik ook kennis met mijn opa en oma. Zelf weet ik daar niets meer van, maar zo is het wel gegaan. Langzaam leerde ik mijn hele nieuwe familie kennen. Ook dat was heel erg wennen voor mij. Mijn opa en oma hadden in Nederland op mij gewacht totdat ik in Zuid-Limburg aankwam. Daarna hebben we samen veel herinneringen gemaakt.

Mijn ouders waren ontzettend blij, gelukkig en trots dat het gelukt was om mij op tijd uit China te adopteren. Toch bleef ik in de eerste maanden vaak verdrietig. Ik begreep niet waarom ik nooit meer terug mocht naar China. Ik vond het moeilijk om te begrijpen dat ik geadopteerd was.

Wat ik ook nooit ben vergeten, is dat mijn verzorger uit het weeshuis zomaar wegliep zonder afscheid van mij te nemen. Hij zei niets. Hij gaf mij geen knuffel en nam geen afscheid. Ik zal nooit weten waarom hij dat heeft gedaan. Dat antwoord krijg ik waarschijnlijk nooit meer. Wel kreeg ik van één van de verzorgers een knuffelleeuwte mee. Dat was het enige afscheid dat ik kreeg.

Ik was verdrietig dat ik mijn eigen land moest verlaten. Ik zat samen met mijn nieuwe familie in de bus en keek heel verdrietig naar buiten. Op een gegeven moment werd ik heel erg wagenziek en moest ik overgeven. Dat was niet mijn bedoeling. Ik ben daarna nog heel lang wagenziek gebleven, zelfs tot ongeveer mijn vijftiende jaar. Gelukkig is dat later steeds minder geworden.

Toen ik in Nederland was, ging ik naar school in Vaals. Voordat ik naar school ging, kreeg ik eerst ongeveer twee weken de tijd om te wennen aan mijn nieuwe omgeving en de Nederlandse cultuur. Daarna moest ik Nederlands leren praten, schrijven en nog veel meer leren.

Op school merkte ik dat leren voor mij moeilijk was. In groep 1 en groep 2 speelden we vooral veel. Maar in groep 3 moest ik leren lezen, rekenen en zelfstandig werken. Dat ging mij allemaal veel te snel. Ik was langzamer dan de andere kinderen. Mijn ouders wisten toen nog niet dat ik een licht verstandelijke beperking had.

Samen met Ine oefende ik allerlei dingen. Bijvoorbeeld een bal vangen. Iedere keer als iemand een bal naar mij gooide, ging mijn mond automatisch open. Ook moest ik oefenen om over een bank in de gymzaal te lopen. Daarna draaide Ine de bank om, zodat alleen de smalle kant overbleef. Daar kon ik bijna niet overheen lopen. Na een paar seconden viel ik er al af. Zo ontdekte zij dat ik een evenwichts- en balansstoornis had. Zelf wist ik dat toen nog niet.

Later werd duidelijk dat ik een licht verstandelijke beperking heb en dat ik daarom op sommige dingen meer tijd nodig heb dan andere kinderen. Dat betekende dat mijn leven opnieuw veranderde. Ik ging van het reguliere onderwijs naar het speciaal onderwijs. Daar kreeg ik onderwijs dat beter bij mij paste. Dat was bedoeld voor kinderen en jongeren met een verstandelijke beperking of een ernstige lichamelijke beperking.

Zo veranderde mijn leven opnieuw.

Wordt Vervolgd..